

Spoek!

(De avonturen van Sanne, Iise en Erica)

Cees van Eijk

Colofon:

Copyright 2019

Tekst & vormgeving: Cees van Eijk

Omslag illustratie: Timon Van Wynsberghe

ISBN 9789402195583

Info: ceesvaneijk@live.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'De geschiedenis is het heden,
gezien door de toekomst ...'

Godfried Bomans 1913 - 1971

Waar is Angila Costelein?

Het was muisstil in de slaapzaal. Alleen als iemand zich omdraaide, doorbrak het kraken van de oude stapelbedden even de nachtelijke stilte. Ditmaal was het Sanne's beurt om te proberen wakker te blijven. Gisterenavond had Erica de strijd tegen haar slaap al na een kwartiertje moeten opgeven. En Ilse?, ach ..., bij haar viel het 'lampje' meestal al tegelijk met het licht uit! Het duurde ook best lang voordat juf Lotte 's avonds eindelijk het licht in de gang uit deed. Ze wilde zeker weten dat alle kinderen in de slaapzaal ook echt sliepen, voordat zij zelf naar beneden ging. Sanne's ogen werden alsmaar zwaarder, en ze voelde hoe de vermoeidheid zich langzaam meester van haar maakte. Steeds als ze bijna in slaap dreigde te vallen, kneep ze zichzelf pijnlijk hard in haar arm. Het was de enige manier om weerstand te bieden aan haar vermoeidheid. 'Wakker blijven

Sanne!', sprak ze zichzelf toe. 'Vannacht is het volle maan, en als we ooit het geheim willen ontrafelen ...' Ze hield haar ogen op een kiertje, en zag hoe juf Lotte heel stiller een laatste rondgang langs de stapelbedden maakte. Het kon nu niet zo lang meer duren voordat ze onopgemerkt uit bed kon kruipen. Ze zou eerst voorzichtig Erica wekken, om dan samen te proberen ook die slaapkop van een Ilse 'aan de praat te krijgen ...' Aan haar gesnurk te horen kon dat nog wel eens een flinke klus kunnen gaan worden! Het werd echt pikkedonker in de slaapzaal toen juf Lotte ook het laatste lampje in de gang uit deed. Slechts een schamel restje maanlicht viel tussen de gordijnen door naar binnen. Sanne hoorde hoe juf Lotte bijna geruisloos de trap af liep, maar besloot toch nog een ogenblik te wachten. Ondertussen deed ze even, heel even maar, haar ogen dicht ... Haar gedachten dwaalde onmiddellijk af naar het spookverhaal wat meester Sjoerd had verteld.

Over het middeleeuwse meisje ‘Angila’, dat hier in herberg ’t Jeagershuske, op de derde volle maan van het jaar 1333 spoorloos verdwenen was! Hoe de *schout* tevergeefs de herberg van binnen en buiten had uitgekamd, op zoek naar het onfortuinlijke meisje. Er waren inmiddels eeuwen voorbijgegaan, maar niemand had ooit nog maar een glimp van Angila vernomen ... Het verhaal ging dat op iedere derde volle maan van het jaar, precies om middernacht, je in de herberg het heimelijk gehuil van een jong meisje kon horen ... Meester Sjoerd beweerde zelfs dat je dan maar beter diep onder de dekens kon wegkruipen, omdat Angila je anders wel eens mee zou kunnen nemen naar ‘het rijk der eeuwig dwalende ...’ De meeste kinderen hadden het verhaal afgedaan als flauwekul, gewoon de gebruikelijke bangmakerij tijdens een schoolkamp. Maar Sanne was daar niet zo zeker van. De geschiedenis van de oude herberg was

uitvoerig beschreven, en hierin werd inderdaad melding gemaakt van Angila Costelein. Een vriendelijk jong meisje wat tijdens hevig noodweer beschutting in de herberg had gezocht, maar bij het ochtendgloren van de aardbodem leek te zijn verdwenen. De *waard* scheen zich nog het meest druk te maken over de zilveren *florijn* aan inkomsten die hij nu misliep. Maar Angila had onmogelijk de herberg in stilte kunnen verlaten. De luiken voor de kamer van haar verblijf waren stevig afgesloten, en ook haar schamele bezittingen werden 's ochtends onaangeroerd in de herberg teruggevonden. Nee, er moest zich op die bewuste nacht iets onheilspellends in de herberg hebben afgespeeld. Mogelijk doolde de geest van Angila, tot op de dag van vandaag, doelloos door de eeuwenoude vertrekken van 't Jeagershuske ... De drie meiden waren vastberaden om het mysterie tot op de bodem uit te zoeken! De grootste opgave was nu

wakker blijven, in ieder geval tot middernacht. Sanne wilde net stiekem uit bed klimmen, toen ze een ijskoude bries door de slaapzaal voelde gaan. Ze deed haar ogen open, en tot haar grote schrik zag ze ‘iets’ van een gedaante in de hoek van de slaapzaal staan ... Ze knipperde eerst nog een paar keer met haar ogen, maar herkende duidelijk het silhouet van een jong meisje ...

‘Erica, ben jij dat ...?’, probeerde ze zachtjes uit te brengen, maar er kwam geen geluid uit haar mond! Tergend langzaam zweefde de verschijning haar kant op.

‘Wie ben jij ...?’, probeerde Sanne hardop uit te roepen, maar in plaats van haar stem kwam er slechts wat lucht uit haar mond. Het leek wel alsof Sanne haar spraakvermogen geheel verloren had! Ze wilde het liefst uit bed springen, en dan zo hard als ze kon naar de kamer van juf Lotte rennen. Maar wat ze ook probeerde, er kwam geen beweging in haar

lichaam ... Haar hart bonsde in haar keel, terwijl ze roerloos op het oude stapelbed lag. Het meisje stond nu vlak voor haar, en keek haar een beetje mistroostig aan. Onder haar witte *bonnet*, die losjes onder haar kin gestrikt zat, was haar donkerblond golvend haar goed zichtbaar. Ze droeg een lange witte katoenen nachtpon, zoals je die wel eens op oude schilderijen ziet. Haar treurige kastanjebruine ogen verraden een droevige geschiedenis vol verdriet. Zo bleef ze een tijdje voor de stokstijve en doodsbanne Sanne zweven. Het leek wel alsof ze de radeloze angst van Sanne kon aanvoelen, want op haar grauwe gezicht verscheen even een geruststellend glimlachje. Met haar wijsvinger voor haar mond gebaarde ze Sanne om stil te zijn. Toen frummelde ze iets vanuit een buideltasje wat rond haar nek hing, en stopte het voorzichtig weg onder Sanne's kussen. Sanne had geen idee wat het was, en durfde ook niet te kijken. Ze wilde maar één

ding, en dat was dat deze vreselijke nachtmerrie zo gauw mogelijk zou eindigen! Behoedzaam zweefde het meisje achteruit naar het midden van de slaapzaal. Ze stak haar hand nog even minzaam naar Sanne op, en toen leek het wel alsof ze langzaam ‘oploste’ in het maanlicht ... Sanne had geen idee hoelang ze nog in die verlamdende greep zo gelegen had, maar uiteindelijk moest ze toch weer in slaap gevallen zijn ...

‘Hé!, het was jouw beurt hoor vannacht ..., je zou ons toch wakker maken!’, hoorde Sanne plotseling. Ze deed haar ogen open, en zag dat Erica vlak naast haar bed stond.

‘Uh ..., ja ..., ik ben denk ik toch weer even ingedommeld ...’, antwoordde Sanne een beetje verward.

‘Ingedommeld?, het is allang weer ochtend gek!, juf Lotte kan ieder moment binnenkomen.’

‘Ja sorry, het is niet gelukt om wakker te blijven, tenminste ..., dat denk ik ...’, zei Sanne.

‘Nou ja, dan moeten we maar op iets ander jagen dan op spoken, misschien op leuke jongens?’, zei Erica, terwijl ze Sanne een knipoog gaf.

‘Wat doe jij trouwens aan vandaag?, we moeten natuurlijk wel zorgen dat we dan een beetje matchen.’

‘Oh uh ..., geen idee. Sorry hoor, maar ik heb een beetje naar gedroomd, denk ik ...’, antwoordde Sanne, terwijl ze wat ontdaan voor zich uit keek. Op dat moment kwam juf Lotte de slaapzaal binnenlopen.

‘Goedemorgen meiden!, allemaal lekker geslapen? Jeetje Sanne, je ziet er nog wel een beetje sufferig uit hoor ...’, zei juf Lotte, en met een ferme zwaai trok ze de gordijnen open.

‘Misschien omdat ik een beetje akelige droom gehad heb juf’, zei Sanne.

‘Ach, dat komt natuurlijk door die rare praatjes van meester Sjoerd, ik zal vragen of hij dat niet meer doet Sanne, zeker niet zo vlak voor het slapen gaan!’, antwoordde juf Lotte een beetje geïrriteerd. ‘Nou ja, kom gauw je bed uit, het wordt een prachtige dag vandaag!’

Terwijl Erica een verwoede poging deed om ook Ilse te wekken, keek Sanne nog even naar de hoek van de slaapzaal. Zo in het daglicht zag alles er zo anders uit. Ze moest zich wel vergist hebben. Waarschijnlijk had haar fantasie gewoon een loopje met haar genomen, en had ze het hele avontuur met de nachtelijke ‘verschijning’ eenvoudigweg gedroomd. Gelukkig maar, dacht Sanne, anders zou er van slapen vanavond weinig meer komen ... Toen ook Ilse uiteindelijk naast haar bed stond, besloten de meiden zich vlug te gaan wassen en aankleden, anders zouden ze te laat voor het ontbijt zijn. Vanuit de gang konden ze de broodjes, die in de herberg dagelijks vers

gebakken werden, maar als te goed ruiken!

‘Sanne, maak jij je bed ook nog even op, voordat je zo naar beneden komt’, riep juf Lotte van onderaan de trap.

‘Ja, doe ik zo juf!’, riep Sanne terug. Dat was ook zo, hier moest ze haar eigen bed opmaken. Thuis deed ze dat eigenlijk nooit ...

‘Gaan jullie maar vast, ik kom zo ...’, zei ze tegen Ilse en Erica.

Sanne liep terug de slaapzaal in, en trok het laken samen met de deken van haar bed even vluchtig omhoog. Op dat moment viel er iets van onder haar kussen vandaan op de grond ... Ze hoorde hoe het voorwerp eerst nog even rondtolde, en toen onder het stapelbed tot stilstand kwam. Nieuwsgierig dook ze op haar knieën, en voelde op de tast onder het bed. Ze haalde het voorwerp te voorschijn, en tot haar grote schrik bleek het een oude munt te zijn ... Een middeleeuwse zilveren florijn om precies te zijn! Sanne was echt met stomheid geslagen.

Dit was immers exact de vergoeding die Angila Costelein nog aan de waard van 't Jeagershuske verschuldigd zou zijn!

Schout: een soort politieman.

Waard: eigenaar van een herberg.

Bonnet: katoenen kapje / hoofddeksel voor vrouwen.

Florijn: betaalmiddel uit de middeleeuwen.

Het mysterieuze museum.

Met de eeuwenoude florijn nog stevig in haar hand stormde Sanne de eetzaal binnen, waar de kinderen uit haar klas aan een lange houten tafel zaten te ontbijten. Ilse gebaarde naar Sanne dat ze een plekje voor haar had vrijgehouden.

‘Nou lekker dan, weer niet gelukt vannacht.’, zei Ilse een beetje teleurgesteld.

‘Moet jij nodig zeggen, jij jaagt de spoken met je gesnurk nog de deur uit!’ reageerde Erica een beetje plagend. Triomfantelijk legde Sanne de oude zilveren munt op de tafel neer, en zei toen zachtjes:

‘Ik heb vannacht Angila ontmoet, en dit is het bewijs ...’ Erica en Ilse keken stomverbaasd naar de glimmende munt, maar voor dat ze iets konden zeggen, vervolgde Sanne:

‘Ik ben nog nooit zo bang geweest als vannacht, maar ik geloof niet dat de geest van Angila iets kwaads in de zin heeft. Volgens mij bestaat er in haar wereld niet zoiets als tijd,

want ze gaf me de munt als vergoeding voor haar overnachting in de herberg, tenminste, dat denk ik ...'

'Maar waarom heb je ons dan niet wakker gemaakt?', vroeg Erica een beetje teleurgesteld. Sanne keek even naar de zilveren florijn, en zei toen:

'Eerst dacht ik nog dat ik het allemaal gedroomd had. Ik lag stil in mijn bed en kon me niet bewegen. Ik probeerde jullie nog te roepen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond ...'

Ilse en Erica hoorde het hele verhaal over de nachtelijke ontmoeting met open mond aan.

'Sanne, we moeten dit moeten zo snel mogelijk aan juf Lotte vertellen!', zei Ilse. Erica knikte instemmend, en zei toen:

'Ja, want misschien weet zij of we iets voor Angila kunnen doen. Er moet toch een rede zijn waarom haar geest al eeuwenlang door de herberg dwaalt ...' Sanne keek een beetje

bezorgd op, en antwoordde:

‘Ik weet niet of dat wel zo verstandig is, ik denk namelijk niet dat ze ons zal geloven ...’

‘Ze moet ons wel geloven Sanne, we hebben toch die munt!’, reageerde Erica onthutst.

‘Nee, we zeggen niets over de munt, dat moet nog even ons geheim blijven ...’, zei Sanne zachtjes.

‘Ik weet niet precies wat Angila daarmee bedoelde, maar als we dat aan de juf vertellen, moet ik de munt zeker inleveren! Ik heb dan geen enkel bewijs meer dat ik Angila ook echt heb ontmoet ...’

De meiden besloten de gebeurtenis direct na het ontbijt aan juf Lotte te vertellen. Maar waar Sanne al bang voor was, die deed het hele verhaal af als een fabeltje... Ach, ze wilde best geloven dat Sanne een levensechte droom had gehad hoor, maar van spoken wilde ze helemaal niets weten. Volgens haar had het vast te maken met die prietpraat van meester Sjoerd...

Teleurgesteld slenterden de meiden over grasveld voor de herberg. Ze zouden later die ochtend een museum gaan bezoeken, iets waar ze totaal geen zin in hadden. Daar kwam meester Sjoerd aan lopen.

‘Meiden, goed dat ik jullie even tref, want ik wil iets met jullie bespreken ... Ik heb van Lotte begrepen dat mijn verhaal over Angila jullie ..., nou ja..., nogal van streek heeft gebracht. Ik heb daar een beetje spijt van, misschien had ik het verhaal maar beter niet kunnen vertellen ...’

‘Maar meester Sjoerd, het verhaal is toch echt gebeurd? Ze hebben Angila toch nooit meer teruggevonden...?’, vroeg Sanne vertwijfeld.

‘Weet je Sanne, het is een *relaas* uit de vroege middeleeuwen, niet meer dan dat. Niemand weet met zekerheid of zo’n *overlevering* ook echt gebeurd is. Vroeger werden verhalen ook vaak van mond tot mond

doorverteld, simpelweg omdat in die tijd lang niet iedereen kon lezen, laat staan schrijven. Zo werd er zelfs beweerd dat iedere keer als Angila verscheen, ze ergens in de herberg een zilveren florijn verstopte ...', zei meester Sjoerd. Ilse kon nog net op tijd op haar lip bijten, anders had ze er zeker uitgeflapt dat Sanne nu juist zo'n munt gevonden had! Erica wist ondertussen niet goed welke kant ze op moest kijken. Ze had eigenlijk best wel een beetje getwijfeld aan Sanne's verhaal. Maar de gedachte dat de geest van Angila vannacht dus echt in de slaapzaal was verschenen, bezorgde haar koude rillingen. Sanne keek even bedenkelijk naar Ilse en Erica, en vroeg toen een beetje argwanend aan meester Sjoerd:

‘Maar hoe weet u dat dan meester?, ik bedoel dat van die zilveren florijnen. Ik heb de geschiedenis van 't Jeagershuske best goed uitgeplozen, maar heb daar eigenlijk nog nooit iets over gehoord ...’ Meester Sjoerd keek